

מ"ת 55629/11 - אהרון שלמה ליסון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 14-11-55629 מדינת ישראל נ' ליסון

בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר
ה המבקש אהרון שלמה ליסון
ע"י ב"כ עוה"ד אריאל עטר
נגד מדינת ישראל
המשיבה

הchlטה

1. לפניו בקשה לביטול מעצר בית בפיקוח אלקטרוני בו שווה המבוקש.
2. ביום 26.11.14 הוגש נגד המבוקש כתב אישום בו מוחסנות לו מספר עבירות של מעשה מגונה בקטינים. משפטו של המבוקש בתיק העיקרי טרם הסתיים.
3. בהחלטה מיום 28.12.14 הורה בית משפט זה (כב' השופט אריה רומנווב) על שחרורו של המבוקש לחילופת מעצר בדרך של מעצר בית מלא באזוק אלקטרוני.
4. טוען ב"כ המבוקש בבקשתו שלפני, כי ביום 16.5.16 חלפו 18 חודשים ממועד הגשת כתב האישום, ועל כן, בהתאם להוראות סעיף 61(א) **חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), תשמ"ו - 1996** (להלן: "החוק"), פקע מעצר הבית ועל כן, על בית המשפט להורות על שחרורו המיידי של המבוקש בהתאם.
5. בתגובה לבקשת האמורה טענה לפניו ב"כ המשיבה כי דין הבקשה להידחות, לאחר שהוראות סעיף 61(א) חוק איןחולות על המבוקש דין כיוון שהסעיף האמור נכנס לתוקף לאחר שהמבקר שוחרר מעצר בבית. לטענת ב"כ המשיבה, הוראת החוק בסעיף 61(א) לחוק לשחרור מעצר בפיקוח אלקטרוני בתום 18 חודשים ממועד הגשת כתב האישום, נכנסת למספר החוקים כחלק של תיקון לחוק משנת 2014 (**חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על-תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה - 2014**) (להלן: "תיקוני חקיקה"), אשר נכנס לתוקף ביום 16.6.15. טוענת ב"כ המשיבה, כי בתיקון האמור לחוק המעצרים נוצר מעמד חדש של "עצור בפיקוח אלקטרוני", אשר לא היה קיים עובר למועד כניסה של החוק לתוקף, או אז הוגדר הפיקוח האלקטרוני כאחד מתנאי השחרור מעצר שניית לצרף ליתר תנאי השחרור, אך שנאים אשר שהה במעצר בית באזוק אלקטרוני עקב שחרורו מעצרו, כלל לא המשיך להיות "עצור" ממועד שחרורו לחילופת המעצר. אי לכך, הוראות החוק החדש, המורות בין היתר על שחרורו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני בתום 18 חודשים, כלל אין רלבנטיות לנאים אשר אינו עstor בפיקוח אלא שווה במעצר בית לאחר שחרורו מעצרו.

עמוד 1

6. מוסיפה ב"כ המשיבה, כי עדמה זו של המדינה באשר להגדרת הנאשם כמשוחרר ממעצר ולא כעוצר לצורכי הוראות סעיף 61(א) לחוק, גם מסבירה מדוע לא הגישה המדינה בקשה מבועוד לארכת שהיא של הנאשם בפיקוח אלקטרוני, כפי שניתן היה לעשות בהתאם להוראות סעיף 61(א) האמור. זאת, מכיוון שעדמתה של המדינה היא כי סעיף 61(א) כל אינו חל על הנאשם המשוחרר ממעצר והשוהה במעצר בית בפיקוח אלקטרוני במועד שלפני כניסה החוק החדש לתוקפו, ועל כן לא נדרש לבקש אורכה בנוגע לתקופת 18 חודשים הקבועה בסעיף האמור.

7. לא זו אף זו, טוענת ב"כ המשיבה כי ניתן אף להסיק מתוך הוראות המחוקק עצמן כי המשטר החדש שנוצר בתיקון האמור לחוק המעצרים אינו חל על נאים אשר כבר שהו במעצר בית בפיקוח אלקטרוני עבור כניסה תיקון לחוק לתוקפו (ואשר שהוא כאמור בפיקוח אלקטרוני מכוח **חוק פיקוח אלקטרוני על משוחררים בערובה ומשוחררים על-תנאי ממאסר (הוראת שעה), התשס"ט - 2009**) (להלן: "הוראת השעה"). לעניין זה מפנה ב"כ המשיבה להוראות המחוקק בסעיף 7(ג) לתיקוני החוקיקה, לפיו, **"הוראות סעיפים 22, 22ז, 22ט ו-22יב לחוק המעצרים, כנוסחים בסעיף 1 לחוק זה, יחולו גם לעניין מי שהייתה נתנו בפיקוח אלקטרוני לפי הוראת השעה"**. לטענת ב"כ המשיבה, "מכלול לאו אתה שומע הן", ומאחר שהמחוקק דאג לפרט את אותם תיקונים לשיעיפים מוגדרים של חוק המעצרים בהם יכנסו תיקונים לתוקפם אף בנוגע לנאים הנתונים בפיקוח אלקטרוני מכוח הוראת השעה, דהיינו, עבור כניסה תיקון לחוק החדש לתוקפו, אנו למדים כי בគונת המחוקק שלא להחיל על נאים אלה את יתר התקונים לחוק המעצרים, לרבות תיקון להוראות סעיף 61(א) לחוק המגביל את תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני ל- 18 חודשים.

8. בתשובה לטענות הללו טוען ב"כ המבקש כי ככל משפטו בידנו מקדמת דין, כי תיקון כלשהו לחוק פלילי שיש בו כדי להקל עם הנאשם בהשוואה לדין שחל עליו עבור תיקון האמור, יש להחיל על הנאשם אף אם ההוצאה היא למפרע.

9. ראשית טוען ב"כ הנאשם שאם תיקון האמור שבסעיף 61(א) לחוק יחשב כהוראת חיקוק דיןונית, הרי שנקבע לא אחת כי בין הוראה אחרת, הוראת חיקוק בעלת אופי דין תחול גם למפרע. כך לדוגמה נקבע בת"פ (ימ) 209/64 **יומ"ש נ' עפרונות ירושלים ואח'** (24.6.64), כי **"אם חוק חדש המונה חוק קודם הוא דיןוני, הרי ההנחה היא - בהעדך הוראה אחרת מפורשת או משתמשת - שהחוק החדש בר תוקף למפרע"**. מאידך גיסא, אם אין מדובר בהוראת חוק פרטיזוראלית אלא בהוראת חיקוק מהותית, הרי שבסעיף 5(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), נקבע העיקרון המנחה לפיו, כאמור, תיקון כלשהו לחוק שיש בו כדי להקל עם הנאשם בהשוואה לדין שחל עליו עבור תיקון האמור, יש להחיל על הנאשם אף אם ההוצאה היא למפרע. לשם כך מפנה ב"כ המבקש לדבריו דלהן של המונה לנשיא בית המשפט העליון (כתוארו דאז) מ' אלון בע"פ 63/89 **מair בn יom מזרחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4): 388:

sicomo של דבר, זכות יסוד של האדם היא, שאין תחולה למפרע בהוראה פלילתית שבאה להחמיר עם האדם, ואין אדם נגע על מעשה שעשה, אלא אם בשעה שעשה את המעשה הוגדר המעשה כעבירה פלילתית שעונשה בצדה. לעומת זאת, מסורת פסוקה וראיה בידנו, שיש תחולה למפרע להוראה פלילתית שבאה להקל עם האדם.

10. לטענת ב"כ המבקש, אין כל ספק בכך שהמגילה שבסעיף 61(א) לחוק לאחר תיקונו, לפיה ישוחרר הנאשם ממעצר בפיקוח אלקטרוני בתום 18 חודשים, הינה הוראה מקלה עם הנאשם בהשוואה למשטר שלל עבור תיקון לחוק, בו לא נקבעה כל מגילה באשר לזמן השהייה בפיקוח אלקטרוני. אי כך, טוען ב"כ המבקש כי יש לאפשר לבקשת

"ליהנות" מהוראת החוק האמורה, ובහינתן כי כבר חלפו זה מזמן 18 החודשים הקבועים בחוק ממועד הגשת כתב האישום, יש להורות על שחררו המידי.

11. ב"כ המבוקש מוסיף לטעון כי מסקנה זו מתחייבת גם מכוח עקרון השוויון בפני החוק. לטענתו, אין זה מתאפשר על הדעת כי נאשם אשר לגבי הורה בית המשפט יממה לאחר שנכנס החוק לתקופו, להמשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני מכוח החוק החדש, ושוחרר בתום 18 חדש ממועד הגשת כתב האישום נגדו, בעודו נאשם אחר, אשר שוחרר למעצר בית בתנאי איזוק אלקטרוני יומם אחד בלבד לפני כן, כאשר טרם חלו הוראות החוק החדש, ימשיך לשנות באזוק אלקטרוני ללא כל מגבלה של זמן. לטענת ב"כ המבוקש, עקרון השוויון גובר על שיקולי הפרשנות השונים אשר עליהם مستמכת המשיבה, ויש בו כדי לחיב את המסקנה הנטענת על ידו לשחררו המידי של המבוקש.

12. בתגובה טענה ב"כ המשיבה, כי פרשנותו של המבוקש באשר להחלת הוראות סעיף 61(א) לחוק הינה מוטעית, וזאת בין היתר כיון שהיא איננה מתחשבת בעובדה שהחוק החדש יוצר מעמד חדש לנאשם השווה בפיקוח אלקטרוני במעצר בית: במשטר מעצר הבית הקודם, כאשר הורה על צירוף של איזוק אלקטרוני כאחד מתנאי מעצר הבית ניתנה מכוח הוראת השעה, התיחס החוק לנאשם כמי "שוחרר" ממעצרו לחילופת המעצר, ואף אם חביב באזוק אלקטרוני כאחד מתנאי שחרورو, לא הפר התנאי הנוסף הזה את מעמדו של הנאשם מ"מושחרר" ל"עצור". מайдן גיסא, לפי החוק החדש נחשב הנאשם כ"עצור", לא רק כאשר שוהה מאחוריו סוג ובריח אלא אף כאשר שוהה במעצר בית בפיקוח אלקטרוני. שינוי תפיסתי זה בוודאי "מחמיר" עם הנאשם בהשוואה למשטר שחל עליו לפי הוראת השעה, כיון שעלה פי החוק החדש הינו ממשיכן במעמד של עצור, בעודו שלפני הוראת השעה כבר שוחרר ממעצרו. על כן טוענת ב"כ המשיבה שבמקרה דין אין להתייחס לחוק החדש כל "חוק מקל", וזאת על אף שניתן למצוא בתחום מכלול ההוראות של החוק הוראות נקודתיות המקבילות עם הנאשם בהשוואה להוראות המקבילות שחלו עליו עבור כניסה החוק החדש לתקופו.

דין והכרעה

13. בעקבות כניסה לתוקף של התקיונים המתייחסים לפיקוח המעיצרים המתייחסים לפיקוח אלקטרוני, התעוררו מספר שאלות של פרשנות אשר לא זכו להתייחסות מפורשת של המחוקק במסגרת תיקוני החוקיקה האמורים, ובעיקר באשר להשלכות של שינוי מעמדו של נאשם השווה במעצר בית בפיקוח אלקטרוני למעמד של עצור (ראו, לדוגמה, בש"פ 4658/15 פישר נ' מדינת ישראל (9.7.2015); בש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 ואילך 5524/15 בן משה נ' מדינת ישראל (19.08.2015); בש"פ 5060/16 מדינת ישראל נ' פלוני (6.9.16); עם"ת 16-05-31476 מדינת ישראל נ' טחימר (22.5.16); מ"ת 15-05-28760 פישר נ' מדינת ישראל (26.8.16)). כך לדוגמה, התעוררה השאלה האם כאשר במסגרת גזר דין מורה בית המשפט על ניכויימי שהייתה של נאשם במעצר, על בית המשפט לקחת בחשבון גם את הימים שבהה במעצר בית בפיקוח אלקטרוני; שהריה, כאמור, כאשר מורה בית המשפט על המשך "מעצרו" של הנאשם בפיקוח אלקטרוני במעצר בית בפיקוח שמשיך לשנות בבית המעצר, נשאר הנאשם במעמד של עצור, והחוק אף מתכוון בהוראות החדשות להתייחס אל הנאשם כאילו לשוהות במעצר ממש.

14. בבקשתו שלפניי מעלה ב"כ המבוקש את הטענה כי יש להחיל את המגבלה של 18 חודשים כפי שנקבעה בתיקון האחרון לסעיף 61(א) לחוק רטוספקטיבית, כך שההוראה החדשה תחול אף על מעצר בית בתנאי איזוק אלקטרוני אליו שוחרר המבוקש עבור כניסה החוק החדש לתקופו; ועל אף שבעת השחרור למעצר בית בתנאים אלה לא חלה כל מגבלה על הימשכות מעצר הבית, יש בכל זאת חובה על בית המשפט להחיל את המגבלה האמורה

בעקבות התקoon לחוק, כוון שתיקון זה "מקל" על הנאשם בהשואה למשטר שלל עליו עבר לכינוס התקoon לתקופו.

15. ובכן, צודק ב"כ המבקש בטענה כי לפי הוראת סעיף 5 לחוק העונשין, כל תיקון לחוק שימושו ביטול או מצומם של הוראה פלילית באופן המקל עם נאשם, יכול אף לטובת נאשם אשר נגדו הוגש כתב אישום עובר לכינוס התקoon לתקופו. ברם, יש לדיבוק: בסעיפים 4 ו-5 לחוק העונשין נקבע כי יש להחיל על נאשם הוראה מאוחרת מקרים כאשר מדובר בביטול האיסור בגין הוגש נגדו כתב האישום (סעיף 4); כאשר חל שינוי מקל בגין הגדרת העבירה בה הוא מואשם או לאחריותה לה, או בגין עונש שנקבע לה (סעיף 5(א)); או כאשר לאוთה עבירה נקבע בחיקוק עונש, שלפי מידתו או סוגו הוא קל מזה שכבר הוטל על הנאשם (סעיף 5(ב)). هو אומר, כי הכלל הבא לידי ביטוי בסעיפים אלה של החוק מתיחס לתיקונים מקליים במקרים העוררת עצמה או בעונש שיש להטיל בוגינה. בית המשפט מנמק בכך את הרציו להלכה זו (רע"פ 8273/13 מדינת ישראל (עיריית תל אביב-יפו) ב' ליאור חיימוביץ', ע"ד 14.12.25).

פסקה (24)

הגישה הרווחת היא כי תחוללה רטרוספקטיבית של דין עונשי מקל - 'נראיתصدقות והוגנת ...' תהא זו תוצאה בלתי רואיה, אם החבורה עונשיה היום אדם על עשיית מעשה שכירם נתפס כמוותר, או אם תatial עליו עונש כבד שעה שהמעשה דורש כוון עונש קל. באיזון הכלול בין הערכיהם המתנגדים יד ההחלה הרטרוספקטיבית על העלוונה' (עמ"א 91/1613 ארביב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 1992, 765, 777-778).

לא זו אף זו: אכן, כתענת הסניגור המלומד, אין חולק על כך כי עיקרון התחוללה הרטרוספקטיבית של הוראות מקלות קנה לו מקום של כבוד בשיטה הישראלית אף מעבר להוראות המגדירות את מרכיבי העבירה או חומרת העונש כאמור. ברם, אין בכך כדי לתרmor בטענותו כאילו שקיימת הלכה כללית וגופפת, לפיה תהיה כל הוראה מקללה בפלילים בעלת תחוללה רטרוספקטיבית. השוו, דברי השופט (כתוארו דאז) א. ברק דלהן בפסק"ד **ארביב** האמור (עמ"א 91/1613 ארביב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 1992, עמ' 786):

נקודות המוצא העקרונית היא כי חקיקה רטרוספקטיבית אינה רואיה. החזקה היא נגדה. ה'ינטלי' מוטל על המבקש לסתור אותה.

בפסק"ד **ארביב** (בעמ' 776 ואילך), מגדר כב' השופט ברק את הגישה הפרשנית הרואיה לשם הכרעה בשאלת ההחלה הרטרוספקטיבית של הוראת חיקוק בדיון הפלילי:

בעזרתם של כללי הפרשנות נקבע היקף הפרישה של החוק, לרבות היקף פריסתו בזמן. על-פי המקובל אצלנו, כלל הפרשנות הבסיסי הינו, כי את לשון החוק יש לפרש על-פי תכליתו. נמצא, כי תחולתו של החוק בזמן - בהיעדר הוראה מפורשת בעניין זה - תיקבע על-פי תכליתו של החוק. לחוק תאה אותה תחוללה בזמן הנדרשת לשם הגשמה תכליתו. לשם כך יש לקבוע את תכליתו של החוק ואת תקופת התחוללה הדרישה להגשתו. על תכליתו של החוק ניתן ללמידה מלשונו, מההיסטוריה החקיקתית שלו, מחקיקה מאוחרת ומעקרונות היסוד של השיטה. מעקרונות היסוד נגזרות מספר חזקות (פרוזומפציות) כליליות באשר לתכלית החקיקה (ראה בג"ץ 153/87). אחת החזקות המקובלות בשיטتنا הינה זו, כי תכליתו של חוק אינה לתחוללה רטרואקטיבית או רטרוספקטיבית. חזקה על כל חוק כי הוא צופה פנוי העתיד ולא פנוי העבר (*non respicit non prospicit lex*). 'רוזאים כל חוק שהוא פרוספקטיבי, ככלומר: צופה העתיד, ולא רטרוספקטיבי', ככלומר: 'חל למפרע' (השופט חישן בע"א 53/138, בעמ' 38). עמד על כן השופט לנדי, בציינו, בע"א 64/27, בעמ' 300: 'כל גدول בפרשנות חוקים הוא כי חזקה על הוראת חוק שהוא מכוונת לעתיד לבוא ולא למפרע, אלא אם-כן משתמשת הוראה למפרע במפורש או באופן ברור מן החוק'.

עמוד 4

16. במקורה דן, אפוא, לא יהיה די לבחון האם ההוראה הספרטטיבית הרלוונטיות שבתיקון לסעיף 61(א) לחוק הינה שלעצמה הוראה מקרה, אלא علينا לבחון האם במסגרת תכילת החוק בכללתו, ותכלית התקון בפרט, יש כדי להצדיק החלטה רטרוספקטיבית של המגילה החדשה של 18 חודשים לעצור בפיקוח אלקטרוני.

17. מעיון בתיקון לחוק בהיקפו הכלול עולה, כי לפניו תפיסה חדשה באשר לשהייה במעטר בית בפיקוח אלקטרוני, כאשר לכך השלכות במספר מישורים. ראו את דבריה של כב' השופטת ע' ברון בבש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני (15.10.8.15) (פסקה 11):

במסגרת חוק הפיקוח האלקטרוני שנכנס לתוקף ביום 16.6.2015 נקבע כי הפיקוח האלקטרוני על עצורים לאחר הגשת כתוב אישום לא יחשב עוד כחלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, אלא מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. על שנייה זה נאמר לאחרונה על ידי בית משפט זה (השופט י' עמידת) כי אין מדובר בשינוי טרמינולוגי גרידא אלא בשינוי תפיסתי של ממש (בש"פ 4658/15 פישר נ' מדינת ישראל (9.7.2015)). חשיבותה של קביעה זו נועוצה בהגדרת מעמדו המשפטיא של המFOX עצור עד תום ההליכים, ולא כמו' שוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבלים שבין תנאייה גם תוספת פיקוח אלקטרוני, כפי שהיא בעבר בהתאם להוראת השעה.

להגדרת מעמדו של מFOX אלקטרוני עצור נודעת נפקות בשני מישורים מרכזיים. במישור האחד, על עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני חל עתה מנגנון אישור הארצת מעצר בהתאם להוראות סעיפים 60-62א לחוק המעצרים. במישור השני, אם עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני יפר את תנאי הפיקוח כפי שנקבעו בעניינו, ניתן להציגו מידית למתќן כליאה בהחלה מנהלית. סעיף 22 לחוק המעצרים מסמן עתה את הממונה על הפיקוח האלקטרוני בשירות בתי הסוהר (שהוא סוחר בדרגת גונדר משנה לפחות) להורות על הפסיקת המעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני ולהחזיר את המFOX למעצר במתќן כליאה במקרה של חсад להפרת תנאי הפיקוח. זאת בעוד שעל פי הכלל שחל בהוראת השעה, במקרה של הפרה של תנאי השחרור של מי שוחרר לחלופת מעצר בתוספת פיקוח אלקטרוני, נדרש היה להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט שהורתה על שחרור כאמור.

18. עיננו הרואות, אפוא, כי החידוש שבתיקון לחוק נועז, כאמור, בשני מישורים מרכזיים: מצד אחד, היות הנאשם בבחינת עצור, והגדרת שהיה בפיקוח אלקטרוני כאל שהיה במעטר, מחיבים התחשבות בתקופה בה נמשכת "מעצר", כשם שמעצר מאחרוי סוגר ובריח מחיב התחשבות מקבילה (אלא שבמעצר במתќן כליאה נקבעה תקופה מירבית של תשעה חודשים, בעוד שבמעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, נקבעה תקופה כפולה, של 18 חודשים). ברם מצד שני, קיימת החמרה בתנאי שהוא בפיקוח אלקטרוני לעומת תנאי הפיקוח שהיו קיימים עובר לתיקון החוק, וזאת מכוח סעיף 22 לחוק החדש, היוצר מנגנון פיקוח בידי איש שב"ס בעל תפקיד חדש, "ממונה על הפיקוח האלקטרוני", בדרגת גונדר משנה לפחות ובשל כשרות כשופט שלום, אשר בידו מופקדות סמכויות אכיפה נרחבות (לרבות, מתן הוראה על הפסיקת השהייה בפיקוח אלקטרוני והזרת הנאשם במתќן כליאה), אשר לא היו קיימות מכוח ההוראת השעה אשר חלה על הפיקוח אלקטרוני לפני התקון לחוק. עולה אם כן, כי קיימת משווהה ברורה בעיני המחוקק, בין ההחמרה במצבו של הנאשם השווה בפיקוח אלקטרוני (לא רק עקב "תוארו" החדש כ"עצור", אלא בעקבות הידוק הפיקוח עליו הילכה למעשה במעשה באמצעות סמכויות ה"ממונה"), לבין התחשבות בתקופה השהייה בתנאים אלה, הנחשים בתנאי מעצר, אשר מחיבים כי לפחות ל-18 חודשים יבחן בית המשפט את המשך השהייה בפיקוח אלקטרוני, באמצעות בקשה הتبיעה לבית משפט העליון להארצת השהייה בתנאים אלה אם תראה הتبיעה לנוכח לבקש זאת.

19. ודוק: בהוראות המuber שבתיקו לחוק, קבע המחוקק כי סעיפים מסוימים של החוק יחולו אף על השווים בפיקוח אלקטרוני לפני מועד תוקפו של החוק, קרי, סעיפים 22, 22ז, 22ט ו-22יב לחוק, העוסקים בהקמת מערכת הפקוח החדשה בצד הטכני שלה, ואף כוללים הוראות למינויו של "מנהל הפקוח האלקטרוני", בעל סמכויות מנהליות הקשורות לתפקיד הפקוח ואף סמכויות חקירה במקרים בהם קיים חשד להפרת תנאי הפקוח על ידי העצור. ברם, המחוקק לא כל בرشמה האמורה את סעיף 22ח לחוק, אשר כאמור הינו הסעיף המרכזי המחייב עם העצור באמצעות הסמכויות הניתנות לממונה לאכיפה ישירה במקרים של הפרה. החלטתו הברורה של המחוקק שלא להחיל על השווים בפיקוח אלקטרוני עובר למועד החלת החוק, את תנאי סעיף 22ח לחוק, מצביעה במפורש על כוונתו שלא להחמיר עם השווים בפיקוח אלקטרוני הללו מעבר למגבלות שחלו עליהם לפני כניסה החוק החדש לתוקפו. במסגרת הפרשנות האמורה, כאשר ההחמרה העיקרי שבחוק החדש אינה חלה על הנtones בפיקוח אלקטרוני, ולא החלת החוק, הרי שחסירה החוליה המחייבת במסוואה שפורטה לעיל בין המרכיב המחייב לבין המרכיב המקל, ולא תהיشب אפוא, החלטת המרכיב המקל לבדו של התחשבות בתקופת השהייה בתנאי פיקוח אלקטרוני, אשר המרכיב המחייב אינם חל, במצבים כגון דא, לא יכול הכלל המחייב רטוטסקטיבית של הוראה פלילת מקלה, לאחר שנמצא כי הchèה חד-צדדית מעין זו תחטייא לתקילת החוקה בכללותה.

20. בהקשר האמור אצ"ן, כי השאלה הנדונה עתה כבר זכתה להתייחסות מפורשת בעמ"ת (ב"ש) 58334-07-15 **יעקב דני ביטון נ' מדינת ישראל רשות המסים** (6.8.15), וגם שם החלטת בית המשפט (השופט א. אגנו) שלא להחיל על שווים במעצר בית בפיקוח אלקטרוני לפני מועד חלות החוק החדש, את הוראת סעיף 61(א) לחוק, ונדרשה ערעור על החלטת בית משפט השלום שלא לשחרר את הנאשם לאחר 18 חודשים באזוק אלקטרוני.

21. על בסיס התובנהالية הגענו באשר לפרשנות הראיה לתקן לחוק, כמפורט לעיל, מתחייבת המסקנה כי הוראות סעיף 61(א) כפי שתוקנו אין חלות על המבקש דין, ועל כן, דין בקשו להשחרר - להידחות, והוא נדחית בזה.

**ניתנה היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדך
הצדדים.**